

De vreemde wereld

Ze liepen samen een smal pad op dat tussen glinsterende stenen door kronkelde.

Langs de rand groeide bloemen die geluid maakten, fluisterend, zingend, zuchtend, alsof de natuur zelf verhalen vertelde.

Foezel durfde bijna niet te ademen uit angst dat hij zou verdwijnen.

“Wat is deze plek?” vroeg hij.

“Een wereld die leeft van wat mensen vergeten.”
antwoordde Luro.

“Dromen, hoop, vriendelijkheid...alles wat ze verliezen, komt hierheen.

Het is ons thuis geworden.”

Foezel keek verbaasd. “Dus...ik ben hier omdat ik iets vergeten ben?”

“Misschien,” zei Luro. Of omdat je iets nodig hebt wat je daar niet kon vinden.”

Ze liepen verder. De lucht werd dieper van kleur, alsof de dag ouder werd.

In de verte verscheen een bos, maar het leek niet van hout gemaakt...de stammen glansden als glas, en het bladerdak weerkaatste licht als water.

“Dat is Dromerwoud.” zei Luro. Daar wacht iemand op je.”

“Wie dan?”

“Een vriend. Of misschien...iemand die dat nog moet worden.”

Foezel glimlachte onzeker.

“Je praat raar.”

Luro grijnsde breed. “Dat zeggen alle mensen de eerste keer.”

Toen ze bij de rand van het bos kwamen, voelde Foezel iets in zijn borst...een warme trilling, alsof zijn hart even oversloeg.

Er hing een geur van kaneel en regen.

Tussen de bomen door glinsterde een lichtpuntje dat bewoog, als een vuurvlieg.

Maar toen hij beter keek, zag hij dat het geen vuurvlieg was.

Het was een klein wezen, niet groter dan zijn hand, met vleugels van glas en ogen die fonkelden als edelstenen. Het zweefde voor zijn neus en lachte, een helder, belletjesachtig lachje.

“Luro,” fluisterde Foezel, “wat is dat.”

“Een Luma,” zei de vos. “Ze zijn het licht van deze wereld. Ze volgen de zuiverste gedachten. En ik denk dat jij er net eentje hebt gehad.”

Foezel keek hoe het wezentje een cirkel om hem heen vloog en toen zacht op zijn schouder landde.
Het voelde warm, niet heet, maar alsof het licht zijn huid raakte.

De Luna keek hem aan en knipoogde.
En op dat moment, heel even, vergat Foezel hoe verdrietig hij ooit was geweest.

“Kom,” zei Luro. “We moeten verder. De nacht valt snel in Luminora, en dan verandert het woud.”

“Verandert?”

“Ja. Dan dromen de bomen terug.”

“Wat bedoel je met...” begon Foezel, maar Luro liep al vooruit, zijn staart glanzend in het licht van de ondergaande zon.

Foezel keek nog even om.

Achter was de lucht vol kleur, en hoog in de verte zag hij iets... een wolk die heel even leek op een piratenschip met een beer aan het roer.

Hij glimlachte.

“Misschien ben ik toch niet alleen,” fluisterde hij.

Hij versnelde zijn pas en volgde Luro het Dromerwoud in.

